

Arrest

nr. 132 593 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene stelt gehuwd te zijn met de heer [A.A.], welke een verblijfsvergunning in Spanje heeft. Haar echtgenoot zou de procedure van langdurig ingezetene inzetten om zich vervolgens in België te komen vestigen. Echter betrokkene's echtgenoot verblijft heden nog niet legaal in België en dit kan dan ook heden niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij kan dan ook zich niet beroepen op gezinshereniging. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verder beweert betrokkene dat zij niets meer heeft in haar land van herkomst om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.

De overige elementen (haar integratie, landstalen aanleren, hier kennissen en vrienden heeft, zelfstandig wil leven, een blanco strafregister heeft) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Op dezelfde dag geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Kan niet bewijzen dat de termijn van 90 op 180 dagen wordt gerespecteerd : geen binnenkomstdatum”

2. Over de ontvankelijkheid

Waar verwerende partij een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opwerpt voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt, aangezien er volgens haar geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die volgens haar tevens de belangrijkste bestreden beslissing is, dient de Raad op te merken dat het uitsluitend aan de rechter toekomt te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten – dat niet kan worden vergeleken met de bijlage 13quinquies waarvan sprake in het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest van de algemene vergadering van de Raad, nr. 112 576, dat een sluitstuk vormt van de asielprocedure – louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 EVRM, wat strijdig is met artikel 13 EVRM. Indien de eerste bestreden beslissing niet voldoende geantwoord heeft op een in de verblijfsaanvraag opgeworpen kwestie die uitstaans heeft met artikel 8 EVRM, kan het bevel om het grondgebied te verlaten dat samen met de eerste bestreden beslissing werd gegeven, een schending opleveren van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de opgeworpen exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel aangaande de eerste bestreden beslissing werpt verzoekster op, "*Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Zorgvuldigheidsplicht*".

Verzoekster betoogt als volgt:

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feiten vinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster op 20.06.2014 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Israël terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert enige tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekster heeft in Israël niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij al die tijd geleden verliet. Bovendien woont haar partner in Spanje, en is ook deze persoon volop bezig om zijn vestiging in België voor te bereiden. Verzoekster heeft aldus niets of niemand meer in Israël.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat hij hier al de jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert al die tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652,24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128,221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog

noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feiten vinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feiten vinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., TRIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. w., 1984-85,946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een definitie van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” dat vervat is in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zij maakt echter nergens concreet dat verwerende partij in dit verband het aantonen van overmacht of onvoorzienbare omstandigheden vereist.

3.6. Met een herhaling van de elementen die zij heeft ingeroepen in de punt 1.1. bedoelde aanvraag en haar overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.7. Wat betreft de aangevoerde elementen van een verblijf in België sedert enige tijd en het opgebouwde leven alhier, stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, *“De overige elementen (haar integratie, landstalen aanleren, hier kennissen en vrienden heeft, zelfstandig wil leven, een blanco strafregister heeft) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Dit is gelet op het gestelde in punt 3.3. deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de Raad van State stelt in een principieel arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekster benadrukt dat zij haar centrum van belangen in België heeft en te dien einde naar artikel 8 van het EVRM verwijst, moet worden geduïd dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft gekregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verder woont verzoeksters partners naar eigen zeggen nog in Spanje en verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen aanwezig zijn om aldaar een gezinsleven te leiden met haar partner zodat ook op dit vlak geen schending wordt aangetoond van artikel 8 EVRM.

3.8. Door te herhalen dat zij in Israël haar huisvesting heeft achtergelaten en daar geen sociale banden meer en niets of niemand meer heeft kan verzoekster de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt, *“Verder beweert betrokkene dat zij niets meer heeft in haar land van herkomst om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.”*

3.9. De afsluitende theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel m.i.v. de hoorplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoekster op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.
Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.
Dat verzoekster namelijk in afwachting is van haar partner, die in Spanje een verblijf als langdurig ingezetene kan bekomen en dit in België ook kan laten omzetten in een verblijfsrecht.
Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.
Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

3.11. De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en dient enkel te motiveren in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, te meer daar in de eerste bestreden beslissing voor wat betreft verzoeksters partners reeds gesteld werd, *“Betrokkene stelt gehuwd te zijn met de heer [A.A.], welke een verblijfsvergunning in Spanje heeft. Haar echtgenoot de zou de procedure van langdurig ingezetene inzetten om zich vervolgens in België te komen vestigen. Echter betrokkenes echtgenoot verblijft heden nog niet legaal in België en dit kan dan ook heden niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij kan dan ook zich niet beroepen op gezinshereniging.”* Verzoekster

betwist verder de juridische en feitelijke vaststellingen niet die gemaakt zijn in het licht van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.12. Blijkens haar betoog acht verzoekster de komst van haar partner een belangrijk gegeven, maar de tweede bestreden beslissing kan niet als onzorgvuldig of disproportioneel bestempeld worden om deze reden. De Raad ziet bijkomend niet in hoe de verwerende partij kan verweten worden onzorgvuldig of disproportioneel te werk te zijn gegaan, gezien het feit dat de komst van de partner niet meer betreft dan een aankondiging die nog niet verwezenlijkt werd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA